

10 lessen van Johannes 4.

En Hij moest door Samaria gaan

Nikodemus en die Samaritaanse vrouw vormen elkaars tegenhanger.

De man, de kenner van de Torah, de kindzijde zou je zeggen en die Samaritaanse vrouw, een buitenstaander; een vrouw die eruit ligt. Die vrouw had als het ware alles tegen. Je zou zeggen: ze was haast geconditioneerd om er niet te komen.

Het wordt een gesprek op het heetst van de dag: twaalf uur 's middags, bloedheet; de zon staat te branden. Juist op het heetst van de dag, van twaalf tot drie, wanneer iedereen rust, juist dan begint dat spreekuur. Juist op het heetst van de dag komt er een dialoog.

«En Hij moest door Samaria gaan» Joh. 4:4.

Les 1. Er was kennelijk geen andere weg. Juist omdat Hij deze vrouw moest bereiken. En het heetst van de dag is natuurlijk ook een beeld van het leven van deze vrouw. Die tijdsaanduiding heeft een meerwaarde, dat wordt niet als bijzonderheid, als wetenswaardigheid er even bij gezegd.

Die Samaritaanse vrouw staat ook model voor een heel volk. Zo is vaker in de Bijbel een *vrouw* gestalte van een heel volk, zoals: dochter van Sion, dochter van Babel. Zo was zij als het ware de 'dochter van Samaria'.

En dan wordt Sichar genoemd. En als *plaatsnamen* worden genoemd, dan moet je altijd bedacht zijn op een meerwaarde.

«Dichtbij het veld, dat Jakob aan zijn zoon Jozef had gegeven....daar was de bron van Jakob» Joh.4:4.

Die naam Jakob springt eruit. Je zou dus haast kunnen zeggen: het gesprek tussen Jezus en die Samaritaanse vrouw speelt zich af in Genesis. En Jozef is in de Bijbel 'de verloren broeder', Jozef is altijd de broeder, die je *kwijt* bent. Jozef was de verloren broeder, de verworpen broeder. Uitgerekend dáár gaat Jezus dat gesprek aan met die vrouw, die ook verworpen was.

De Samaritanen en de Torah

Die Samaritanen hadden ook een moeilijke geschiedenis achter de rug.

Daarvan lezen we bijvoorbeeld nogal wat in 2 Koningen 17. Die Samaritanen hadden diverse goden; ook zat er nogal wat import bij; vermenig van diverse godsdienstige stromingen.

Eén ding pleit voor ze; ze geloofden de Torah, dat is die vonk, die was overgebleven. Zoals de rabbijnen zeggen: 'als je vonken wilt vinden, moet je zoeken tussen de as'. Ze hadden de vijf boeken van Mozes en verder niets. De profeten hadden ze ook niet.

Hun geestelijk leven was gebouwd op de vijf boeken van de Torah. Jezus gaat die verborgen vonk opzoeken. En daarom moest Jezus door Samaria. Je zou kunnen zeggen: Hij moest door de as. Als je Job wilde bezoeken, moest je ook door de as. Job zat ook op de ashoop.

Het evangelie van het levende water

En dan gaat Jezus zitten bij de bron.

Dan staat er in de grondtekst plotseling de tegenwoordige tijd:

«Er komt een vrouw uit Samaria om water te putten» Joh. 4:7.

Het motiefwoord wordt *het water*.

En water is bij de rabbijnen onder andere een beeld van de Torah.

Het motief van het water kom je bij Johannes nogal eens tegen.

Denk bijvoorbeeld aan de bruiloft van Kana: zes watervaten, die weer gevuld moesten worden.

Water, leven..... Water, het meest kostbare wat je kunt bedenken, wanneer je door de woestijn trekt.

«Hoe kunt Gij, als Jood, van mij, een Samaritaanse vrouw, te drinken vragen?want Joden gaan niet om met Samaritanen» Joh.4:9.

Hoe ga je om met conflicten

Daar heb je het eeuwen-oude conflict. Hoe ga je om met conflicten.

Een geliefkoosde methode is ook: een conflict vermijden door er met een boog omheen te lopen.

Men deed dat ook letterlijk in die tijd: men ging met een boog om Samaria heen. van de barmhartige Samaritaan zien we het omgekeerde. Die Samaritaan loopt niet met een boog om dat slachtoffer heen, dat doen die priester en Leviet wèl. Jezus kreeg ook eens naar zijn hoofd geslingerd, dat Hij een Samaritaan was.

Want Joden gaan niet om met Samaritanen

Johannes 4 is een genezingsverhaal, want het is het verhaal van een kloof die wordt overbrugd. Je zou het kunnen lezen als een broederverhaal. Een belangrijke tekst is dat kleine tussenzinnetje, misschien wel een sleuteltekst:

«Want Joden (beter:Judeeërs) gaan niet om met Samaritanen» Joh. 4:9.

Letterlijk: «Die gebruiken niets samen met Samaritanen»

Of, op de klank af: «Joden synchroniseren niet met Samaritanen»

Die leven dus in een andere tijd. Je hebt een generatiekloof, maar hier heb je dan die kloof tussen Judea en Samaria. Het was niet alleen een etnische kloof, **maar ook een religieuze kloof**. Ze bidden ook ieder op een aparte berg. De ene groep op de berg *Sion*, want dat staat in de profeten, en de andere groep op de berg *Gerizim*, want dat staat in de Torah.

Geweld tussen broeders

Het *geweld* begon al bij Kaïn. En bij de zevende generatie, bij Lamech, is het een tophit geworden. Er is niet alleen geweld, het gaat ook nog om geweld tussen broeders.

***Johannes 4* is eigenlijk een soort vervolg op Genesis 4.** In dat 'broeder-zijn' ligt tegelijk de roeping van een mens, zijn mogelijkheden en zijn nederlaag. Je wordt broeder *dóór* de ander. Je wordt mens *dóór* mensen.

Je hebt de ander nodig om geslepen te worden.

Als je op je eentje blijft, blijf je een botte bijl.

In dat broeder-zijn ligt tegelijk de kiem voor het eventuele falen. Kaïn was geen moordenaar geworden als hij geen broeder had gehad.

Geef Mij te drinken

«Geef Mij te drinken» Joh. 4:7.

Met die vraag stelt Jezus Zich in een afhankelijke positie. Jezus respecteert die vrouw. Hij begint niet te zeggen: het wordt tijd om je eens te bekeren. Jezus zegt: jij hebt iets, wat Ik *niet* heb. Hij keert het dus **eigenlijk om. Door een gunst te vragen aan die vrouw, wordt de deur van haar hart geopend.** Les 2.

In *Johannes 4* zien we, dat Jezus heel duidelijk de tijd neemt om het verhaal van die vrouw te beluisteren. Jezus zegt niet: Ik weet allang wat je probleem is. Les 3.

Dit verhaal kun je ook lezen tegen de achtergrond van Genesis 29, waar staat dat Jakob bij die put zit. Hij heeft daar ook geen emmer. «De steen op de opening van de put was groot» Gen.29:2.

Die herders zeggen: wij kunnen het niet. En dan blijkt Jakob degene te zijn, die die put opent. Jakob wentelt de *steen* af, zodat het water te voorschijn komt.

De put is zeer diep

In Johannes 4 is er dus het probleem: Jezus heeft geen emmer en de put is diep.

De put is in de Bijbel ook vaak beeld van de ballingschap. André Neher heeft ook een boek geschreven met als titel: *'De put van de ballingschap'*.

Je moet dus door heel die ballingschap heen terug om bij dat water te komen, dat Jakob had, dat oorspronkelijke van Genesis. Terug naar de bron, terug naar de oorsprong. Alleen, je moet dan wel een emmer hebben. **Voor het woord *emmer* wordt hier een woord gebruikt, dat letterlijk vuller betekent.** Datzelfde woord wordt gebruikt als werkwoord in het verhaal van *Kana* - vul de watervaten.

Je moet dus een emmer hebben met een zeer lang touw om bij het water in die put te kunnen komen. Je kunt ook zeggen: toen God Zich openbaarde bij de Sinai, gaf God zijn woorden, levende woorden, levend water. En Jezus wordt de laatste schakel en tegelijk de eerste. Hij gaat deze vrouw terugbrengen tot de bron.

Ik ben de bron

Gij hebt geen vuller, geen emmer. Maar Jezus Zelf is de vuller, Hij is degene die vult. Hij vult wat leeg is geraakt of wat nog nooit gevuld is geweest. Vaak kom je dat motief tegen in het Johannes-evangelie. We moeten dit hebben en we moeten dat hebben, maar dat hebben we niet.

En dan zegt Jezus: Dat ben *Ik* nu.

We hebben geen brood - **Ik ben het brood.**

We hebben geen leven - **Ik ben het leven.**

Hoe komen we erin - **Ik ben de deur.**

Schape zonder herder - **Ik ben de Goede Herder.**

Ze hebben geen wijn - **Ik ben de ware wijnstok.**

In die lijn kun je zeggen: in Jezus is die emmer gekomen, **de Vuller.**

En Jezus neemt die vrouw mee tot de bron, mee tot op de bodem. En ook tot op de bodem van haar bestaan. Tot op de bodem van haar ballingschap. Die put is diep. En op haar eentje kan die vrouw ook nooit in die diepe put kijken. Als iemand in zijn verleden gaat kijken, wordt hij meestal ook niet zo erg blij.

«Zijt Gij soms meer dan onze vader Jakob, die ons die put gegeven en zelf eruit gedronken heeft met zijn zonen en zijn kudde» Joh. 4:12.

Het wordt dus een bron vanbinnen. Dat is ook Gods bedoeling. Dat is ook wat Jezus bedoelt: mensen, die de bron vanbinnen hebben.

Die vrouw geeft door haar uitspraken en vragen in feite zèlf aan wat haar probleem is. Gezien haar achtergrond ligt deze vrouw er wat uit in het dorp. **Niemand gaat ook voor haar water putten. Zij gaat op een uur, dat niemand gaat. Blijkbaar heel duidelijk om niemand tegen te komen.**

Ik heb geen man

«Ga heen, roep uw man en kom hier» Joh.4:16.

Een plotselinge wending. Daar hadden we het nu juist niet over. **We hadden het toch over water! Ja, maar Jezus is bezig die put in te gaan. Hij gaat langs die schakels naar beneden, om op de bodem van die put te komen.**

Vergeven is dragen. En Jezus gaat samen met die vrouw iets dragen, wat zij niet dragen kón. Jezus gaat haar verhaal, haar levensverhaal meedragen. En dat doet Hij door schakel voor schakel een stukje van dat verhaal aan het licht te brengen.

«Ik heb geen man» Joh. 4:17.

Dat is nu juist het probleem van deze vrouw.

En niet alleen van haar, want ze staat model voor heel dat volk. Het hele punt is dus: wie is haar man, wie is de man van de Samaritanen. **Want man betekent tegelijk ook leidsman.**

Man is in een andere relatie ook: *Vader*. Daarom loopt het gesprek straks ook uit op de Vader.

«Onze vaders» Joh. 4:20.

«De Vader aanbidden zullen» Joh. 4:23.

En als ze de Vader gaat aanbidden, heeft ze een man.

Hier ligt dus dat hele probleemveld van de mens die geen man heeft. **Als ze zegt 'Ik heb geen man', spreekt ze inderdaad de waarheid en Jezus bevestigt dat ook; ze heeft inderdaad geen man. Er loopt bij haar thuis wel zo'n soort figuur rond, dat wel. Je hebt geen leidsman, je hebt geen houvast. Je hebt geen structuur, je bent losgeslagen.**

In die paar woorden ligt heel haar pijn. En Jezus beaamt dat.

«Terecht» en nog eens:

«Hierin hebt gij de waarheid gesproken»

«Gij hebt vijf mannen gehad en die gij nu hebt, is uw man niet» Joh.4:17.

Nu kan dit het verhaal zijn van deze vrouw, maar tegelijk het verhaal van het Samaritaanse volk. Ze hebben inderdaad vijf mannen gehad, de vijf boeken van Mozes. Dat klopte, dat was goed. Alleen die Samaritanen kwamen nu ook in allerlei vermengingen terecht. Mengvormen, meng-godsbeelden. Er was bij de Samaritanen steeds de pijn van die afstand. Ook de pijn van de twijfel, want dat blijkt uit het vervolg.

«Hierin hebt gij de waarheid gesproken» Joh. 4:17.

Letterlijk: «Hierin hebt gij de onverborgenheid gesproken»

Les 4. Er komt iets uit het verborgene aan het licht.

Op zich is dat vaak al een stuk genezing. Ze komt uit de vergetelheid.

En als je uit de vergetelheid komt, ga je ook weer bedenken wie je was.

De berg van de aanbedding

«Onze vaders hebben op deze berg aanbeden en gijlieden zegt, dat te Jeruzalem de plaats is, waar men moet aanbidden» Joh. 4:20.

Het lijkt wel of ze van de hak op de tak springen. Of Jezus maar even de knoop wil doorhakken.... Je voelt hier iets van de pijn van de onzekerheid. Je zit steeds op een berg te bidden en je vraagt je steeds af: zitten we wel goed. Stel je voor, dat God steeds juist op die andere berg is. Je komt dan tot de ontdekking: we hebben altijd fout gezeten.

‘Op bergen en op dalen en overal is God’. Dat lied hadden ze toen nog niet. Bij hun was het: God *is* niet op alle bergen.

Zolang die twijfel bij de vrouw knaagt, heeft ze ook inderdaad geen man. Die vrouw springt dus toch niet zo van de hak op de tak als het op het eerste gezicht lijkt. Ze heeft geen man, omdat ze niet weet op welke berg ze moet aanbidden.

«Maar de ure komt en is nu, dat de waarachtige aanbidders de Vader aanbidden zullen in geest en in waarheid; want de Vader zoekt zulke aanbidders» Joh.4:23.

‘De ure komt’ is typisch een uitdrukking van Johannes.

In de grondtekst staat *Vader* aan het eind. **Les 5** Daar valt dus de nadruk op. Jezus gaat dus het accent verschuiven. Niet zozeer waar als **wel wie** aanbid je. Het gaat erom, dat je weer een man krijgt.

Zoals Jesaja 54 zegt:

«Uw man is uw Maker» Jes.54:5.

Je man is degene, die jou maakt. **Niet alleen toen, maar ook nu. Jouw man is degene, die nu bezig is iets van jou te maken. Jezus gaat deze vrouw brengen tot herstel van het godsbeeld, van het Vaderbeeld.**

Johannes 4 is het verhaal van de terugkeer van de **Verloren Vader**. De Vader komt terug tot die Samaritaanse weeskinderen. **Niet voor niets is Johannes ook het Evangelie van de weeskinderen. Je brengt de verloren Vader terug. In iemands leven.**

«Ik zal je niet als wezen achterlaten»

Dat geldt voor Judeeërs, dat geldt ook voor Samaritanen. Weeskinderen krijgen weer een Vader. En zo krijgen ze ook een Trooster.

«Gij aanbidt wat gij niet weet; wij aanbidden, wat wij weten, want het heil is uit de Joden» Joh.4:22.

Letterlijk: *«De bevrijding is uit de Judeeërs»*

Ergens is het begonnen.

Dat mag ronduit gezegd worden als je teruggaat naar de bron.

«De Vader aanbidden zullen in geest en in waarheid» Joh. 4:23.

Geest en waarheid is weer een twee-eenheid. In de grondtekst staat ook maar één keer 'in'. Waarheid is weer die hechtheid, maar tegelijk die onverborgenheid.

«God is geest» Joh.4:24.

God is roeach, God is dynamiek, Hij gaat in een bepaalde richting.

Je mag hier dus beslist niet vertalen: "God is 'een' geest".

Hier wordt dus een kwaliteit van God aangeduid. Hij is niet statisch, maar wil ergens heen. Juist omdat God niet statisch is, laat Hij Zich niet vastpinnen op een berg. Want die roeach waait waarheen hij wil.

«De wind blaast waarheen hij wil» Joh.3:8.

«De vrouw zeide tot Hem: Ik weet, dat de Messias komt, die Christus genoemd wordt; wanneer die komt, zal Hij ons alles verkondigen» Joh.4:25.

En dan zeg je: nou, die vrouw heeft een stevige verwachting.

«Ik, die met u spreek, ben het» Joh.4:26.

Letterlijk: *«Ik ben»*

«De vrouw dan liet haar kruik staan» v.28.

Die kruik is het symbool van heel haar probleem. Elke dag sjouwen met dat water, niemand doet het voor je.

Ze liet haar kruik staan

«Ik heb geen man» Joh.4:17.

Vergelijk: «Here, ik heb geen mens» Joh.5:7

Deze vrouw heeft vijf mannen gehad, die zesde was het niet. En dan komt Jezus als de zevende.

Ze laat haar kruik staan, het beeld van al haar ellende. Dat woord *kruik* hangt in de grondtekst samen met het woord water. Ze laat het watervat staan; dat watervat heeft ze niet meer nodig, ze heeft nu de bron ontdekt. Ze heeft de bron gevonden en ze krijgt nu de bron vanbinnen. Het watervat heeft ze niet meer nodig, want dat is ze nu zelf geworden.

Omdat er iemand was die met haar afdaalde...

Ze laat haar kruik staan, ze heeft het leven in zich. Vergelijk het tegen-gestelde beeld:

«Voordat de kruik bij de bron verbrijzeld wordt» Pred.12:6.

Hier gaat het juist over het sterven van de mens...

Jezus is met haar afgedaald tot de bodem van de put. Daarom is ze nu net zo ver als Jakob, want ze is weer terug bij Genesis. En het 'water van den beginne' is weer levend water geworden. Dank zij de *adem* van God. En God is geest. Dan denk je aan het begin van Genesis, waar de adem van God over die wateren zweefde. En de Geest brengt de wateren tot leven. Dan kun je het ook niet meer uit elkaar rafelen; wat doet God nu en wat doet de mens. «Die zich aan de Here hecht. is één geest» 1 Kor.6:17.

De bediening der verzoening

Johannes 4 is een *genezingsverhaal*, een verhaal van thuiskomst en daar-door ook een verhaal van verzoening.

Jezus, een Judeeër, daalt samen met deze Samaritaanse vrouw af, om sa-men in Genesis weer te beginnen.

Zo wordt Jezus de *man*, de man van de onterfden. Degene die draagt en op die manier vergeeft. Jezus heeft deze vrouw niet veroordeeld. Hij heeft juist het oordeel opgeheven, door te zeggen: de ure komt en is nu.

En ook door aan het licht te brengen wat haar altijd heeft gekweld. Want het licht geneest. Onder dat oordeel ben je veilig. Als God iets over je zegt, dan ben je daarin veilig. Hij klaagt je niet aan. Hij heft juist de aanklacht op. **Les 6**

«En ons de bediening der verzoening gegeven heeft, welke immers hierin be-
staat, dat Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was. En dat Hij ons het
woord der verzoening heeft toevertrouwd» 2 Kor.5:19.

Letterlijk: «Hij heeft het woord der verzoening in ons gelègd»

Dat hebben wij dus als ambt, als opdracht, als roeping gekregen. Je hebt dus als taak, om dat oordeel óp te heffen.

In woorden, in taal kan een enorme kracht schuilen. Woorden kunnen ook werken als dolksteken, zoals in Spreuken staat. **Je kunt ook iemand doodzwijgen. Maar je hebt ook woorden, je hebt ook taal die geneest.**

De aanklager van de broeders

Het is opvallend, dat de totale overwinning, zoals die in Openbaring wordt beschreven, te maken heeft met die Aanklager.

«En ik hoorde een luide stem in de hemel zeggen: Nu is verschenen het heil en de kracht en het koningschap van onze God en de macht van zijn Gezalfde; want de aanklager van onze broeders, die hen dag en nacht aanklaagde voor onze God, is nedergeworpen.

En zij hebben hem overwonnen door het bloed van het Lam en door het woord van hun getuigenis, en zij hebben hun leven niet liefgehad tot in de dood.

Daarom, verheugt u, gij hemelen en wie daarin wonen» Op.12:10-12.

Tegelijk is deze tekst het antwoord op de geschiedenis van *Kaïn en Abel*. **In Openbaring 12 lezen we dus, dat juist de bevrijding en de verlossing komen, als die aanklager uit de hemel, uit jouw hemel, is gegooid.**

De aanklager

Letterlijk: «Degene die categoriseert»

Als je de mensen in categorieën indeelt, in groepen, dan ga je ze in feite verdelen. Je plakt er etiketten op, je duwt ze in verschillende hokjes. De duivel is er dus alles aan gelegen om de mensen in categorieën in te delen. **Hoe wordt die aanklager overwonnen? En dan staat er met nadruk: «Door het bloed van het Lam en het woord van hun getuigenis».**

Wat is dat nu, dat overwinnen door het bloed van het Lam? Dan moet je gaan bezien, hoe het *Lam* heeft overwonnen. Het *Lam* had ook broeders. En de duivel wordt genoemd: 'de aanklager van de broeders'. Hij zet dus broeders tegen elkaar op. De duivel is degene, die *Kaïn* opzet tegen *Abel*. Je zou haast kunnen zeggen: het is de 'Kaïns-kweker'. Hij probeert ons allen tot *Kaïns* te maken.

In *Gethsemané* zie je, dat de broeders van Jezus het allemaal af laten weten. Als al die broeders dan zijn weggevlucht, komt de aanklager en

zegt: nou, waar blijf Je nu? Daar heb Je nu drie jaar voor gewerkt. Zou Je er niet mee stoppen? Sluit de tent maar! En dan zegt Jezus tegen de aanklager: nu ga Ik juist mijn leven voor ze geven. Jezus houdt de zijnen vast tot over de laatste grens.

Kaïn wilde geen broeder zijn. En dat werd de dood van Abel. En als Jezus aan het kruis wordt gespijkerd, bidt Hij nog voor de Kaïns. Vader vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen. **En in Openbaring 12 overwinnen ze door het bloed van het Lam. Dat is door hun broeder niet te laten vallen.**

De getrouwe Getuige

En dan overwinnen ze ook nog door het woord van hun getuigenis. **Men zegt dan: je moet zeggen wat er in de Bijbel staat en daardoor overwin je dan. Niet dus!** Maar in Openbaring wordt er iets anders bedoeld. Daar heeft het woord getuigenis een andere betekenis.

Dat is niet, dat je maar eindeloos staat te getuigen. **Niet in de zin van: ik zal mijn getuigenis eens geven en daar overwin ik de duivel dan mee.** Het gaat hier over heel iets anders. Het boek Openbaring is een rechtszaak. En in die rechtszaak moet je getuigen hebben. **Er is een beklagde, dat zijn die broeders.** En dan komt Jezus de rechtszaal binnen, 'de getrouwe Getuige' (Op.1:4). Jezus getuigt ten behoeve van zijn broeders. Jezus getuigt om zijn broeders te ontlasten. Zij hebben overwonnen door het woord van hun getuigenis. Ze hebben staan te getuigen ten behoeve van hun broeder. Les 7

Als de gemeente zo gaat worden, dat de mens zijn broeder niet meer laat vallen, dan valt die aanklager. Les 8

Vaak werkt de broeder de aanklager nog in de hand. Dat is vaak nog dat noodlottige circuit van aanklacht, dat in de gemeente als een soort doodswerking doorvreet. Bij Kaïn begon de dood.

Daarom zegt God: Ik leg dat woord van de verzoening in je. Misschien heb je nog een woord, dat verzoening brengt. Zoals een vriend een brug kan zijn, uitgestrekt over de kloof met de roerige wateren. Niet voor niets betekent het woord priester 'bruggenbouwer'.

De tien bevrijdingswoorden

De tien woorden zijn in feite de tien bevrijdingswoorden. Het eerste woord is: **«Ik ben de HERE, uw God, die u uit Egypte uit het diensthuis hebt geleid».** Dat is op zich al geen gebod. Het eerste woord is dus: Ik ben je Bevrijder. En de woorden twee tot en met tien kun je samenvatten in:

“Blijf bij je Bevrijder”.les 9

Wanneer een mens niet bij zijn Bevrijder blijft, krijg je het probleem, dat hij zichzelf de duisternis in werkt. Als je niet bij je Bevrijder blijft, kom je bij die andere goden terecht. Het tweede woord zegt dan ook:

«Gij zult geen andere goden hebben Mij in het aangezicht»

Als een mens toch kiest voor die andere goden, dan komt hij in de nacht terecht, die bij die goden hoort. *Profeten* doen in feite niets anders, dan het volk terugbrengen tot die tien woorden, uitgewerkt in de Torah.

Als je de last van een ander wilt dragen, moet je dan eerst zèlf genezen? Ten dele wel. Hoe groot is je draagkracht. Vaak is het ook zo, dat de mens al doende kracht ontvangt. Misschien komt er wel een punt dat je ook samen kunt huilen.

Het hoogtepunt van het boek Genesis is, dat Jakob en Esau samen *huilen*. Hetzelfde zie je bij Jozef en zijn broers. Je zou Genesis het '*Boek van de Tranen*' kunnen noemen.

En God '*bewaart die tranen in zijn kruik*'.

Vergeven is wel een zaak van verwerking. Je moet verwerken, wat jou aangedaan is. Het is soms het verwerken van het onrecht. Soms zeg je ook te gauw en te vaak tegen iemand, dat hij vergeven moet. Dan heeft hij vaak nog geen tijd gehad om het te verwerken. Vergeven moet je niet overhaasten. Vergeven is de vrucht van een verwerking.

Les 10 Samen huilen en verwerken (vergeven)

Les 1. Samaria. Er was kennelijk geen andere weg. Juist omdat Hij deze vrouw moest bereiken.

Les 2. Hij keert het dus eigenlijk om. Door een gunst te vragen aan die vrouw, wordt de deur van haar hart geopend.

Les 3. In Johannes 4 zien we, dat Jezus heel duidelijk de tijd neemt om het verhaal van die vrouw te beluisteren. Jezus zegt niet: Ik weet allang wat je probleem is.

Les 4. Waarheid en in het Licht brengen. Op zích is dat vaak al een stuk genezing. Ze komt uit de vergetelheid. En als je uit de vergetelheid komt, ga je ook weer bedenken wie je was.

Les 5. Daar valt dus de nadruk op. Jezus gaat dus het accent verschuiven. Niet zozeer waar als wel wie

Les 6. Hij klaagt je niet aan. Hij heft juist de aanklacht op.

Les 7. Zij hebben overwonnen door het woord van hun getuigenis. Ze hebben staan te getuigen ten behoeve van hun broeder.

Les 8. Als de gemeente zo gaat worden, dat de mens zijn broeder niet meer laat vallen, dan valt die aanklager.

Les 9. *“Blijf bij je Bevrijder”*.

Les 10. Samen huilen en verwerken (vergeven